

Η αποδοχή της μακεδονικότητας απομειώνει την ελληνικότητα

του **Κώστα Γρίβα**

Με το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων να βρίσκεται ενώπιον της «λύσης» του, κατόπιν και έντονων πιέσεων από τις ΗΠΑ αλλά και από τη Γερμανία, η οποία συνεχίζει τη διαχρονική πολιτική της διάσπασης των Βαλκανίων σε μικρά ανταγωνιστικά κρατίδια, θα επιχειρήσουμε μια υπενθύμιση μερικών ανελέητων δεδομένων, λίγο πριν από το πικρό τέλος. Η πραγματικότητα, λοιπόν, είναι ότι το πρόβλημα με τα Σκόπια δεν είναι ότι διεκδικούν απλώς το όνομα μιας ελληνικής περιοχής.

Γράφει ο Κώστας Γρίβας

Δεν θέλουν να ονομαστούν Ευρυτανία, για παράδειγμα, και εμείς αντιδρούμε γιατί έχουμε μια δική μας Ευρυτανία και μπορεί να προκύψουν συγχύσεις! Ούτε το μείζον πρόβλημά μας είναι πως αξιοποιώντας το όνομα μιας ελληνικής περιοχής τα Σκόπια θα μπορέσουν στο μέλλον να εγείρουν αξιώσεις κυριαρχίας σε αυτήν. Αυτό είναι ένα θέμα Άμυνας και Ασφάλειας και δεδομένης της διαφοράς ισχύος των δύο χωρών δεν είναι κάτι που θα μας προκαλούσε ιδιαίτερη ανησυχία, τουλάχιστον στο ορατό μέλλον.

Το μεγάλο πρόβλημα με τη διεκδίκηση του ονόματος της Μακεδονίας από τα Σκόπια είναι ότι αποτελεί την κορυφή του παγόβουνου. Και το παγόβουνο είναι η καπήλευση από πλευράς των Σκοπίων της αρχαίας μακεδονικής ταυτότητας και ιστορίας, δηλαδή ενός μεγάλου μέρους της ελληνικής ιστορίας και συνακόλουθα της ελληνικής εθνικής ταυτότητας.

Εθνομηδενιστικές σοφιστείες

Όμως, έθνος είναι μια αίσθηση κοινής ταυτότητας η οποία εδράζεται σε μια αντίληψη κοινού παρελθόντος και προωθεί μια στόχευση κοινού μέλλοντος. Θα μπορούσαμε να χαρακτηρίσουμε το έθνος ως μια «κοινότητα πεπρωμένου», η οποία αν προσβληθεί στον θεμελιακό της πυρήνα, δηλαδή στην αίσθηση κοινής ιστορικής ταυτότητας, τότε ενδέχεται να αποδομηθεί εν συνόλω. Και αυτό ακριβώς κινδυνεύουμε να πάθουμε σήμερα.

Δηλαδή, η έμμεση αποδοχή της «μακεδονικότητας» των Σκοπίων, που θα προκύψει από την αποδοχή οποιασδήποτε ονομασίας που θα περιλαμβάνει τον όρο Μακεδονία ή παράγωγό του, θα σημαίνει και έμμεση αποδοχή της απομείωσης της ελληνικότητας της Ελλάδας και των Ελλήνων από το ίδιο το ελλαδικό κράτος. Οι δυνητικές συνέπειες αυτής της επιλογής θα απειλούσαν τον ίδιο τον υπαρξιακό πυρήνα του ελληνικού έθνους.

Και αυτή η καταστροφή θα επέλθει εάν η ίδια η Ελλάδα αποδεχθεί τον ακρωτηριασμό της εθνικής της ταυτότητας. Δεν μπορεί να προκύψει μόνον από τις διεκδικήσεις των Σκοπιανών ή την αναγνώριση των Σκοπίων ως Μακεδονία από άλλα κράτη. Άρα, το επιχείρημα ότι θα πρέπει να «αποδεχθούμε το αναπόφευκτο» και να «επιλύσουμε» το θέμα της ονομασίας των Σκοπίων με μια «συμβιβαστική» ονομασία, που θα περιλαμβάνει παράγωγο του όρου Μακεδονία, είναι απλά εκτός πραγματικότητας.

Ούτε μπορούμε να δεχθούμε εθνομηδενιστικές σοφιστείες του τύπου «δεν υπάρχει αντικειμενική ιστορία παρά μόνον ιστορικές αναγνώσεις, που είναι το ίδιο έγκυρες» και συνακόλουθα τα Σκόπια έχουν ακριβώς το ίδιο δικαίωμα να διεκδικούν την μακεδονική ιστορία όσο και η Ελλάδα. Όπως ο γράφων έχει υποστηρίξει και σε προηγούμενο άρθρο του στο SIpress, αυτή η αντίληψη εντάσσεται

στο ιδεολογικό οπλοστάσιο των ιστορικών αναθεωρητών, οι οποίοι προσπαθούν να επιβάλλουν αυθαίρετες και μισαλλόδοξες ιστορικές αναγνώσεις, όπως είναι οι [αρνητές του Ολοκαυτώματος](#).

Επίλυση ή επιδείνωση του ανταγωνισμού;

Η πραγματικότητα όμως είναι ότι υπάρχει μια αντικειμενική ιστορία, πάνω στην οποία εδράζονται οι όποιες ιστορικές αναγνώσεις και δεν είναι όλες οι αναγνώσεις το ίδιο έγκυρες. Άρα, οι αρνητές της ελληνικότητας της Μακεδονίας (γιατί ακριβώς αυτό είναι οι οπαδοί των «αντιεθνικιστικών» λύσεων στο ζήτημα του ονόματος των Σκοπίων), αποτελούν πνευματικούς συμμάχους των αρνητών του Ολοκαυτώματος. Τόσο απλά.

Ούτε φυσικά με την «επίλυση» του ονοματολογικού θα προκύψει κάποια «εξομάλυνση» των ελληνοσκοπιανών σχέσεων, η οποία, παρεμπιπτόντως, απλά δεν χρειάζεται σήμερα μιας και οι δύο χώρες μια χαρά συμβιούν, συνυπάρχουν και συνεργάζονται υπό την υπάρχουσα κατάσταση. Αντιθέτως, μόλις «επιλυθεί», δια της «συμβιβαστικής» ονομασίας, το ζήτημα του ονόματος, υπάρχει ο κίνδυνος οι διαφορετικές «ιστορικές αναγνώσεις» των δύο χωρών να ενταχθούν σε έναν συνολικότερο ανταγωνισμό για το ποιος είναι ο γνήσιος κληρονόμος της μακεδονικής κληρονομιάς.

Δηλαδή για το ποιος θα έχει δικαίωμα να έχει εθνική ταυτότητα και ποιος δεν θα έχει και τότε ενδέχεται να οδηγηθούμε σε έναν ακραίο ανταγωνισμό μηδενικού αθροίσματος, ο οποίος δύσκολα θα μπορεί να τιθασευτεί. Με άλλα λόγια, ο ανταγωνισμός των δύο χωρών, ο οποίος βασίζεται πάνω σε δύο εθνικές ταυτότητες όπου η μία αμφισβητεί την ύπαρξη της άλλης, βρίσκεται αυτήν τη στιγμή εγκλωβισμένος μέσα σε μια σαρκοφάγο, που είναι το θέμα της ονομασίας, με αποτέλεσμα να μην είναι ιδιαίτερα επικίνδυνος.

Ελληνικές ελίτ

Από τη στιγμή όμως που το ζήτημα αυτό θα «επιλυθεί» με μια ονομασία που θα περιλαμβάνει παράγωγο του όρου Μακεδονία τότε η σαρκοφάγος θα σπάσει και οι συνέπειες θα είναι απρόβλεπτες. Αυτό βέβαια δεν δείχνει να εντυπωσιάζει τις ελληνικές ηγετικές ελίτ, οι οποίες συνεχίζουν να προωθούν μια καρικατούρα υψηλής στρατηγικής, μέρος της οποίας είναι η περιφρόνηση της εθνικής ταυτότητας.

Το γιατί συμβαίνει κάτι τέτοιο είναι μια μεγάλη κουβέντα. Ωστόσο, η άποψη του γράφοντος είναι ότι η εθνική ταυτότητα οδηγεί σε εθνοκεντρικές αναγνώσεις του διεθνούς γίνεσθαι και οι εθνοκεντρικές αναγνώσεις απειλούν να οδηγήσουν σε εθνικά ανεξάρτητες στρατηγικές επιλογές. Αυτό όμως θα έθετε εν κινδύνω τη γεωπολιτική αποστολή την οποία κλήθηκε να φέρει εις πέρας το σύγχρονο ελλαδικό κράτος από την αρχή της δημιουργίας του μέχρι σήμερα, όπως ο γράφων έχει υποστηρίξει και σε προηγούμενο [άρθρο του στο Slpress](#).

Και για να κλείσουμε, θα πρέπει να έχουμε υπόψη μας ότι αν ο ακρωτηριασμός της εθνικής ταυτότητας μιας χώρας είναι, έτσι και αλλιώς, μια παρανοϊκή ενέργεια, σήμερα καθίσταται ακόμη πιο παρανοϊκή. Δεδομένου ότι το διεθνές σύστημα μετατρέπεται με ταχύτατους ρυθμούς σε πολυπολικό σε όλο του το εύρος και βάθος και μόνον χώρες που θα επενδύσουν σε εθνοκεντρικές στρατηγικές, βασισμένες στη συμπαγή εθνική ταυτότητα, έχουν προοπτικές να διεκδικήσουν μια θέση στον παγκόσμιο χάρτη του δεύτερου μισού του 21ου αιώνα.

05.06.2018

**Ο Κωνσταντίνος Γρίβας είναι Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στη Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων. Διδάσκει επίσης Γεωγραφία της Ασφάλειας στην ευρύτερη Μέση Ανατολή στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.*

Πηγή: SLpress.GR